

**NAISTEOLOGIT R.Y.
KVINNliga TEOLOGER R.F.
JÄSENINFO / MEDLEMSINFO 2/2021**

Sisältö:

1. Pääkirjoitus/ ledare
2. KYLLÄ
3. Mahdollisuus vaikuttaa/ En möjlighet att påverka
4. Tilinumero & jäsenmaksut
5. Hallituksen yhteystiedot

Pääkirjoitus

Anna itsesi loistaa

”Minullahan ei ole päivääkään johtamiskokemusta”, luin yhden kollegan some-tililtä. Panin hänelle välittömästi viestiä, ettei hän ikinä enää sanoisi noin. Ei johtamiskokemus ole vain sitä, että on johtanut palkattuja työntekijöitä. Nykyjohtamiskäsityksen valossa olennaisen tärkeää on kokemus vapaaehtoisten johtamisesta, jota myös niiden palkattujen työntekijöiden onnistunut johtaminen vaatii. Lisäksi monella on kokemusta erilaisten projektien ja prosessien johtamisesta. Älä siis vähättele omaa johtamiskokemustasi, vaikka et olisi esihenkilö työyhteisössäsi ollutkaan.

”Kyllä moni maallikko saarnaa paljon paremmin kuin me papit.” Surullisena olen huomannut, että jotkut papit vähättelevät omaa ja kollegojensa osaamista jopa sillä osa-alueella, joka on ihan erityisesti pappien työksi annettu. En sano, etteikö maallikkokin voisi saarnata hyvin. En pidä silti hyvänä, että pappi itse vähättelee maisteritason tutkintoaan ja työkokemuksensa tuomaa viisautta: hänellä on eksegetiikan tuoma ymmärrys Raamatusta, kirkon opin kehityksen ja sisällön tuntemusta, seurakuntansa tuntemusta sekä ainakin jonkin verran koulutusta puheilmaisuuksiin. Puhujina monet maallikot ovat osaavampia kuin monet papit, mutta se ei vielä tee hyvää saarnaajaa niin kuin ei pelkkä teologian maisterin tutkintokaan. Pitää olla rohkea. Mutta ketä palvelee tuollainen itsensä ja kollegojensa alentaminen? Mikä muu ammattiryhmä tekee sellaista?

Vähättely voi olla keino ansaita paikkansa, jos tuntee, ettei saa arvostusta. Yhdentoista vuoden kokemuksella verkostossa tehtävästä työstä en suosittele sitä. En kehota itseään kehumään, mutta varoitan myös itsensä vähättelemisestä. Kulttuurissa, jossa itsensä brändääminen on yhä yleisempää ja nuorempien ihmisten joukossa jo aika lailla normi, ei ole viisasta itse itseään alentaa. Itsetuntoakaan se ei paranna.

On tämä sukupuoliriketyksymyskin. Sisäistetty misogynia on yksi osatekijä. Se on tärkeää tiedostaa ja työskennellä siitä irrottautuaakseen. Ne syrjintäkokemukset, joita valtaosalla naisteologeista on, ovat kaikessa kipeydessään myös voimavara, koska ne ovat tehneet meistä entistä myötätuntoisempia. Ei pidetä kynttiläämme vakan alla vaan annetaan itsemme loistaa. Antaessani itseni loistaa annan alitajuisesti myös toisille luvan loistaa. Kun vapaudun omista peloistani, vapautan läsnäolollani myös muita.

Naisteologit ovat moniosaajia, joilla on valtavasti annettavaa tässä ajassa. Ikävä kyllä suuri osa ihmisistä ei sitä tiedä, jos emme itse sitä viisaalla tavalla tuo esiin. Muista, että myös sinä olet ihme – ei vain ne ihmiset, joille sitä sanoin ja teoin jatkuvasti vakuutat.

Laura Late Mäntylä
Naisteologit ry:n varapuheenjohtaja

Tillåt dig att skina

"Jag har ju inte det minsta ledarskapserfarenhet", läste jag från en kollegas vägg på sociala medier. Jag skickade omedelbart ett meddelande till henne och bad att hon aldrig mer skulle säga så. Ledarskapserfarenhet är inte bara det att man varit ledare för anställda löntagare. Enligt rådande uppfattning av ledarskap ger ledning av frivilliga samma färdigheter som behövs för lyckad ledning av anställda löntagare. Därtill har många erfarenhet av att leda olika projekt och processer. Förminska därför inte din egen ledarskapserfarenhet fastän du inte varit en ledare i din arbetsgemenskap.

"Många lekmän predikar nog mycket bättre än vi präster gör." Med sorg i hjärtat har jag lagt märke till att några präster förminskar sin egen och sina kollegers kompetens också på det ämnesområdet som är givet särskilt till prästerna. Jag säger inte att också en lekman inte kan predika bra. Jag anser inte att det är bra att prästerna själva förringar den vishet som de fått genom sin magisterexamen och arbetserfarenhet: de har en av exegetiken given förståelse om Bibeln, kunskap om utvecklingen av och innehållet i kyrkans lära, kännedom om sin församling och åtminstone lite utbildning i att uttrycka sig i tal. Som talare är många lekmän mer skickliga än många präster, men det gör inte en till en god predikant liksom inte enbart magisterexamen heller. Man bör vara modig. Men vem blir betjänt av dylik nedvärdering av sig själv och sina kolleger? Vilken annan yrkesgrupp sysslar med dylikt?

Förminskande kan vara en metod att förtjäna sin plats, ifall man upplever att man inte blir värderad. Med en elva år lång erfarenhet av att arbeta med nätverk rekommenderar jag inte det. Jag uppmanar inte till skryt, men jag varnar också att förminska en själv. I en kultur i vilken man allt oftare gör sig själv till varumärke, och bland unga människor är det nästan en norm att göra så, är det inte förståndigt att förminska sig själv. Det förbättrar inte självförtroendet.

Så är det den här frågan om könet. En internaliserad misogyni är ett faktum. Det är viktigt att vara medveten och arbeta för att befria sig från det. De upplevelser av diskriminering, som en stor del av kvinnliga teologerna har, är i all smärta också en resurs, eftersom de har gjort oss alltmer empatiska. Låt oss inte hålla vårt ljus under skäppan utan låt oss skina. Då jag tillåter mig att skina så ger jag också undermedvetet de andra lov att skina. Då jag befrias från mina rädslor, befriar jag genom min närvaro också andra.

Kvinnliga teologer är mångkunniga med mycket att ge i denna tid. Tyvärr vet en stor del av människorna inte det om detta ifall vi inte själv på ett smart sätt framhäver det. Minns att också du är ett under – inte bara de människor, till vilka du med ord och handling ständigt övertygar det om.

Laura Late Mäntylä
viceodförande för Kvinnliga teologerna rf

KYLLÄ

Tässä Naisteologiien Info –lehdessä haluamme rohkaista meitä naisia luottamaan siihen, että osaamme ja selviämme. Haluamme rohkaista sinua ottamaan vastaan uusia, kiinnostavia ja houkuttelevia haasteita, vaikka kaikki eivät uskoisikaan osaamiseesi ja vaikka itsekkin olet epävarma siitä, kykenetkö vastaamaan näihin haasteisiin.

Olen aloittanut työt kirkossa 1980-luvulla. Työviikko oli 6-päiväinen. Siihen aikaan ei juurikaan mietitty työpäivän pituutta, eikä esimiesten tehtävänä ollut huolehtia alaistensa työmääristä tai jaksamisesta. Osa kirkkoherroista myös epäili, että alaiset laiskottelevat, ja niinpä he patistivat näitä tekemään entistä enemmän. Johtajia ei vielä koulutettu, johtaminen oli epäselvää ja elettiin kaaoksessa. Tällaisinkin työvuosina yritin tehdä oman työni hyvin, sen minkä ymmärsin itselleni kuuluvan, kehittää työtäni sekä tehdä sellaisia uusia asioita, jotka tuntuivat ajankohtaisilta ja tärkeiltä.

Työvuosien aikana olen tunnistanut sen, että on hyvä ottaa vastaan uusia haasteita. Itsen haastaminen työssä pitää liikkeellä ja hereillä suhteessa toimintaympäristöön. Se merkitsee usein aluksi sitä, että alan tehdä jotain sellaista, mitä en ole ennen tehnyt. En ehkä osaa kaikkea, mitä uudessa tehtävässä pitää tehdä, tai ainakaan en vielä tiedä, osaanko. Olen aina ajatellut, että voin opetella. Nuorena lehtorina aloin opetella kirkon lapsityötä ja kun mm. kävin onnittelemassa seurakunnan 4-vuotta täyttäviä jäseniä, opinkin tuntemaan työni kohderyhmää. Seuraavassa seurakunnassa sain tehtäväkseni lehtorille kuuluvan sairaalasielunhoidon. En ollut perehtynyt tähän työhön juuri lainkaan. Vanha sanonta ”käydä sairaalta oppimassa” on viisas ja tosi. Lähdin kohtaamaan ihmisiä terveystieteiden vuodeosastolla. Kohtaamani ihmiset opettivat minulle, mitä he tarvitsevat. Seuraavaksi otin haltuuni papin työn hyvin tietoisena siitä, että silloinen esimieheni olisi ollut pelkästään iloinen, jos hänen vakaumuksensa ”ei nainen pysty papin työhön”, olisi osoittautunut todeksi. Pari muuta herrakollegaa neuvoivat papillisten tehtävien yksityiskohdissa. Ymmärsin, että lehtorina olin jo oppinut perusasiat ihmisten kohtaamisesta, ja että se on lähtökohta myös kirkollisten toimitusten onnistumiselle. Kun olen työurallani suostunut ottamaan vastaan milloin minkäkin tehtävän, ne eivät ole aina olleet sellaisia, joita olen halunnut. Mutta olen paneutunut myös ei-kivoihin tehtäviin ja etsinyt niiden idean ja tarkoituksen, jolloin ne ovat muuttuneet mielekkäämmiksi. Silloin niitä on voinut alkaa kehittää toimivampaan suuntaan.

Olen työskennellyt vuosikymmeniä samassa seurakunnassa. Vuosien aikana moneen asiaan syntyy ajatuksia, miten niitä olisi hyvä tehdä tai miten niitä pitäisi kehittää. Nuoriso- ja rippikoulutyön ”otin” (olin silloin vs. kirkkoherra) itselleni, kun kukaan muu ei sitä halunnut. Tein sen siitä huolimatta, että tiesin, etteivät useimmat työalan työntekijät minua sinne toivoneet. Halusin sen vastuulleni, jotta voisin edes hiukan muuttaa seurakuntamme nuoriso- ja rippikoulutyön konservatiivista linjaan yleiskirkollisempaan suuntaan. Tehtävä oli melkein ”mission impossible”, mutta edustin edes nuorille toisenlaista tapaa uskoa. Vuonna 2015 aloin puhtaalta pöydältä, aivan alusta ja osaamattomana työn pakolaisten parissa. Halusin ryhtyä siihen, koska tilanne ja kohderyhmä olivat mielenkiintoiset. Tiesin, että voisin ”epäonnistua” monestakin syystä, ja että ne syyt eivät kaikki johtuisi osaamisestani tai osaamattomuudestani. Monet seurakuntalaiset sanoivat, että mitä sinä nyt enää mitään uutta alat, eikö joku nuorempi ja mies olisi voinut ottaa tätä vastuulleen. Vastasin kyselijöille, että olen tehnyt työtä ihmisten parissa kymmeniä vuosia, osaan olla heidän kanssaan. Pakolaisetkin ovat ihmisiä. Uusien haasteiden edessä sain käyttää kaikkia aiemmin oppimiani taitoja sekä opetella monia uusia asioita. Minulla oli suuri

vapaus toimia oman näkemykseni mukaan. Se oli mahdollisuus ja haaste. Uusi kohderyhmä olikin hyvä peili, josta näin, mitä kaikkea osaamista minulla on.

Johtamisajatuksukset alkoivat myös kehittyä työuran aikana. Työskennellessäni erilaisten kirkkoherrojen alaisena, ajattelin usein, miten itse tekisin, jos olisin tuossa tehtävässä. Vuosituhannen vaihteessa seurakuntamme johtaminen oli kaoottista. Kirkkoherra käytti sijaisenaan nuorinta pappia, kunnes luottamushenkilöt vaativat, että sijaisen on oltava virkaiältään vanhin kappalainen. Kirkkoherra sai sairaskohtauksen ja jäi 1,5 kuukaudeksi pois töistä. Minä jouduin/pääsin sijaiseksi. Suurin osa työtovereistanikaan ei uskonut, että osaisin työn. Aloin toteuttaa vuosien aikana muodostunutta to-do –listaani. Viikon päästä kaikki olivat ihmeissään siitä, miten paljon olin jo viikossa pystynyt tekemään, saanut arjen ja rutiinit sujumaan, ja että uskalsin päättää asioita varsinaisen kirkkoherran poissa ollessa.

Osaamisesta ei saa aina tunnustusta. Kun olin toiminut parikymmentä vuotta kirkkoherran pääsääntöisenä sijaisena, seurakunta perusti hallintokappalaisen viran. Jotkut ajattelivat, että se oli tehty minua varten. Virka oli sisäisessä haussa. Meitä oli kaksi hakijaa, joista kirkkoneuvosto valitsi toisen äänin 5–4. Muutaman vuoden päästä virkaan tarvittiin sijaista. Vaikka minua vielä hiukan harmittivat virantäyttökuviot, suostuin ottamaan tehtävän vastaan, koska tiesin, että osaan työn ja nautin esimiestehtävästä sekä asioiden organisoinnista. Pari vuotta hoidin tehtävää erinomaisin tuloksin.

En ole onnistunut saamaan vakinaista kirkkoherran virkaa, mutta olen vastannut pari kertaa ”kyllä” muiden seurakuntien kirkkoherran viransijaisuuksiin. Elämäntilanteeni on ollut sellainen, että olen voinut esim. kulkea näiden tehtävien edellyttämää pitkää työmatkaa. Tällaiset sijaisuudet ovat yleensä tulleet sellaisessa tilanteessa, jossa seurakunnassa on jotain haasteellista, tai eteen on äkkiä tullut muutostilanne. Jo mennessä tietää, ettei tule hoitamaan vain hyvin sujuvia arkirutiineja. Olen huomannut, että minusta juuri nämä muutostilanteet, tai ”ongelmat”, jotka pitäisi ratkaista, ovat mielenkiintoisimpia. Niinpä olen jälleen vastannut ”kyllä” ja aloittanut kahden eri seurakunnan yhteisen kirkkoherranviran hoitamisen. Tällaisessa tehtävänkuvassa ei ole paljoa valmiita malleja. Seurakunnissa on katsottava vielä hahmottomaan tulevaisuuteen, etsittävä tie ja yritettävä kulkea sitä kohti.

Ajattelen, ettei elämän ratkaisuja pidä tehdä pelosta käsin, vaan on mentävä tietoisesti siihen suuntaan, mikä tuntuu kutsuvan ja on mielenkiintoinen. Usein niitä eivät ole rutiinit, jotka jo osaamme, vaan jokin, jossa on meille uutta ja tuntematonta. Mutta jokainen työ on vain ihmisen kokoinen tehtävä.

Työnohjaajia opetetaan olemaan tietämättömiä, hereillä tässä hetkessä, kuuntelemaan ja havainnoimaan. Silloin huomaa paremmin oleelliset asiat ja on avoin uudelle tiedolle.

Auni Kaipia
vs. kirkkoherra, Urjalan seurakunta
vt. kirkkoherra, Punkalaitumen seurakunta

Mahdollisuus vaikuttaa

Ajattelen, että yksi ihminen voi muuttaa maailmaa. Ainakin sitä maailmaa, mikä on hänen ympärillään. Joskus tarvitaan rohkaiseva sana, hymy, tai yllättävä, positiivinen teko. Sellainen, joka tuottaa toiselle hyvää mieltä tai lohdutusta. Joskus riittää, että on siinä toisen vieressä.

Välillä tarvitaan vähän vielä enemmän. Tarvitaan rohkeutta avata suu työkokouksessa, uskallusta laittaa itsensä likoon julkisuudessa tai keskustelutilaisuudessa. Välillä tarvitaan kannanottoja inhimillisyyden puolesta, sanoitusta sen puolesta, että jokainen on yhtä arvokas. Tarvitaan linjanvetoja ja päätöksentekoa sen puolesta, että jokaisella on yhtäläinen oikeus tulla kohdatuksi, kuulluksi ja nähdyksi. Jotta jokaisella olisi yhtäläiset mahdollisuudet vaikuttaa, edetä uralla tai tehdä työtä paremman huomisen puolesta.

Pappisliiton valtuustovaali järjestetään tammi-helmikuussa 2022 ja ehdokasasettelu suoritetaan 31.10.2021 mennessä. Toivon, että mahdollisimman moni jäsenistöstämme asettuu ehdolle ja pyrkii vaikuttamaan siihen, että tätä kautta maailmasta tulisi edes piirun verran tasa-arvoisempi ja yhdenvertaisempi paikka.

Joka päivä on mahdollisuus kannustaa kollegaa tai rakentaa verkostostoa, jossa pidetään heikoimmassa asemassa olevan puolta. Tätä työtä ei tarvitse tehdä yksin, vaan me olemme sinun vertaistukenasi ja verkostonasi, jos niin tahdot.

Laura Leverin

Naisteologit ry:n puheenjohtaja/ Kvinnliga teologer rf. ordförande

Naisteologit ry:n INFO

En möjlighet att påverka

Jag tänker att redan en människa kan förändra världen. Åtminstone den värld som finns runt omkring henne. Ibland behövs det ett uppmuntrande ord, ett leende eller en överraskande, positiv gärning. En sådan, som får en annan person att känna sig på gott humör eller som tröstar. Ibland räcker det att någon sitter bredvid.

Ibland behövs det lite mer. Det behövs mod att öppna munnen på arbetskonferensen, att låta sig utsättas av andras åsikter i offentligheten eller vid ett diskussionstillfälle. Ibland behövs det ett ställningstagande för mänskligt bemötande, att lägga ord på det faktum att alla människor är lika värdefulla. Det behövs linjedragningar och beslutstagande som påminner att alla människor har samma rättigheter att bli bemötta, hörda och sedda. Så att alla människor kan ha lika möjligheter att påverka, framskrida i karriären eller arbeta för en bättre morgondag.

Valet för medlemmar till Prästförbundets fullmäktige ordnas i januari-februari 2022 och kandidatnomineringen sker fram till 31.10.2021. Jag hoppas att så många av våra medlemmar ställer upp i valet och strävar efter att påverka att vår värld blir ens lite mer jämlik och jämställd.

Vi har varje dag en möjlighet att uppmuntra vår kollega eller bygga ett nätverk, genom vilket vi försvarar någon som är i ett svagare läge än vi. Vi behöver inte ensamma göra detta arbete, utan vi är ditt kollegiala stöd och nätverk om du vill.

Laura Leverin

Naisteologit ry:n puheenjohtaja/ Kvinnliga teologer rf. ordförande

Tilinumero & jäsenmaksut

Muistathan maksaa Naisteologit r.y:n/Kvinliga teologer r.f. vuoden 2021 jäsenmaksun!

- työelämäjäsen 20 €
- opiskelija, eläkeläinen 10 €
- kannatusjäsen

maksetaan uudelle tilinumerolle:

FI25 5620 0920 5878 61

Huom! Kirjoita viestikenttään oma nimesi sekä jäsenmaksuvuosi 2021.

Hallituksen yhteystiedot

Laura Leverin, hallituksen puheenjohtaja
pastori, varhaiskasvatuksen esihenkilö ja
työnohjaajakoulutettava
Rekolan seurakunta
050 467 2434
laura.leverin@evl.fi
Helsingin hpk

Auni Kaipia, sihteeri
rovasti, kirkkoherra, työnojaaja
Urjalan seurakunta
auni.kaipia@evl.fi
Tampereen hpk

Tuija Wilman, kassör/ rahastonhoitaja
tf. kaplan, Borgå svenska
domkyrkoförsamling
tuija.wilman@evl.fi
040 702 1923
Borgå stift

Laura Late Mäntylä
Helsingin yliopisto,
Viikin ja Kumpulan kampukset
050 591 9874
laura.mantyla@evl.fi
Helsingin hpk

Mari Ruuska, viestintävastaava
seurakuntapastori,
Messukylän seurakunta
mari-elena.ruuska@evl.fi
040 804 8613
Tampereen hpk

Maria Lindberg,
informationskordinator/
viestintäkoordinaattori
dövpräst/ sakkunnig, teckenspråk
Kyrkostyrelsen
maria.lindberg@evl.fi
050 342 7129
Borgå stift

Pirkko Järvinen
diakoniapappi
Lohjan seurakunta
044 328 4384
pirkko.jarvinen@evl.fi
Espoon hpk

Terttu Laaksonen
pappi
Espoon hpk
Sovitteluohjaaja
Länsi-Uudenmaan sovittelutoimisto
Lohjan toimipiste
p. 050 5734044
terttu.laaksonen@kalliola.fi

Nea-Bettina Baarman
teologian yo, opiskelijajäsen
0443306224
nea-bettina.baarman@helsinki.fi